

svarer den anden: „Det har Du Ret i, men Avancen er jo fastsat af vor Forening, og vi har underskrevet Kontrakt paa, at hvis vi sælger billigere, skal vi betale en stor Bøde“. Se, hvis man indenfor en Gruppe Grosserere, som importerer en bestemt Vare — det drejer sig maaske om nogle ganske faa Mennesker —, tager saadanne Beslutninger, hvad bliver saa Følgen? At Befolkningen maa købe disse Varer til ganske urimelig høje Priser. Vil det da være naturligt, selv om vi har en Venstreregering, at sige: Under saadanne Forhold maa vi kræve at faa en Lov, hvorved de handlende bliver tvunget til at paaskrive Priserne paa Varene, saa man kan se, hvad de har kostet at fremstille, og hvilken Avance de paagældende tager?

Jeg ser, hvilke Virkninger det har haft, at det Lovforslag, som den tidligere Regering havde forelagt her om Kontrol med vor Vareindførsel, er blevet lagt til Side, og at man har ladet som ingenting. Der er i Øjeblikket importeret Mængder af Varer, delvis Varer, som godt kan kaldes for Luksusvarer, men som vi kan fremstille ved vort eget Arbejde og vor egen Teknik. Der ligger her for hundrede Tusinder, ja for Millioner Kroner af tyske Varer, som ikke behøvede at være indførte, og til hvis Fabrikation vi kunde have anvendt vore arbejdsløse, i Stedet for at disse nu gaar og sulter. Vi har købt disse Varer, fordi Varene var billigere dernede. Man kan naturligvis sige, at det er udmærket, at det private Initiativ faar Lov til at gøre sig gældende. Men det bliver dog til sidst alt for kostbart for Befolkningen paa den Maade. Hvis man saa endda havde den Ordning, at man sagde til de paagældende: Hvis I beklager eder over den Avance, I fik, kom saa frem med eders Regnskaber, saa man kan se paa dem! Men det har Samfundet heller ikke gjort; man lader disse enkelte selv bestemme over hele Udviklingen. Det er galt, det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade. Man maa ikke glemme, at Krigen har vendt op og ned paa de gamle Tilstande; mange har endnu den Tro, at de gamle Tilstande kan indføres igen, men der er ingen Tvivl om, at det bliver umuligt. Derfor kan man lige saa godt se Sandheden i Øjnene og sige, at de Samfundsforhold, vi havde før 1914, kommer vi ikke til at opleve mere.

Saa vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Han opfattede det Andragende, som var indsendt fra Københavns Kommunalbestyrelse, som en almindelig Demonstration. Jeg vil gerne som mangeaarigt Medlem af

Københavns Borgerrepræsentation sige, at denne Udtalelse har forbavset mig i allerhøjeste Grad. Der er, det kan jeg paastaa, ikke en eneste af os, som har stemt for denne Anmodning til Regeringen, fordi vi vilde demonstrere, men vi har stemt for denne Anmodning, fordi vi har været nødte til at stemme for den. Og naar den højtærede Indenrigsminister siger, at man har ikke opnaaet Enighed, saa vil jeg gerne bede den højtærede Indenrigsminister om at gennemlæse det stenografiske Referat fra Debatten, f. Eks. hvad den borgerlige Gruppens Ordfører, Hr. Becker, har udtalt. Den højtærede Minister vil da se, at Hr. Becker fuldt ud anerkender, at de Tilstande baade med Hensyn til Bolignød og med Hensyn til Dyrtid, hvorunder Københavns Kommune lever, er saa vanskelige, at Københavns Kommune ikke kan magte dem mere. Altsaa, i Virkeligheden kunde den borgerlige Gruppe godt have stemt for denne Resolution; men jeg skal lade ærede Medlemmer vide, at vi skal have Valg til Foraaet, og det vilde da være ret ufornuftigt af den borgerlige Gruppe, som dog skal markere sin kommunale Politik, at stemme sammen med Socialdemokraterne og det radikale Venstre. Det kan man dog virkelig ikke forlange. Men af den Grund at stemple denne Henvendelse som en tom Demonstration synes jeg dog ikke, man bør gøre.

Den højtærede Indenrigsminister siger saa, at det er Landets rigeste Kommune, og han kan ikke forstaa, at den kommer med en saadan Anmodning. Københavns Kommune betalte sidste Aar i Skat til Kapitalen, som vi har laant Penge hos, til Forrentning af Københavns Gæld over 14½ Mill. Kr. Man plejer ikke at kalde nogen for velhavende, som har en Gæld, hvis Rente er oppe paa omtrent 15 Mill. Kr. om Aaret. Og dette Beløb er desværre stigende, fordi man har været nødte til at optage det ene Laan efter det andet paa samme Maade, som Staten har været nødte til at gøre.

Jeg vil gøre den højtærede Indenrigsminister opmærksom paa, hvor højt oppe i Øjeblikket de Udgifter er, som Kommunen skal udrede. Vi er i det sidste Aar oppe paa ca. 15 Mill. Kr.s Udgift til vort Forsørgelsesvæsen. Det er en ganske kolossal Stigning, som er begrundet i de høje Varepriser og en hel Række andre Forhold. Vi har endvidere til vort Hospitalsvæsen en Udgift paa over 14 Mill. Kr. Og gaar vi herfra til de Væsenere, som er beregnede at give Indtægt, vil man finde, at det Billede, man havde før 1914, er fuldstændig forandret;